

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 201/2015-59

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. augusta 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Lackom, Zámocká 32, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 121/2008 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 121/2008 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Zvolen prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 121/2008 konať bez zbytočných prietahov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Zvolen povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Zvolen je povinný uhradiť [REDACTED] trovy právneho zastúpenia v sume 432,30 € (slovom štyristotridsaťdva eur a tridsať centov) na účet advokáta JUDr. Petra Lacka, Zámocká 32, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Lackom, Zámocká 32, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 121/2008.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že sa „návrhom na začatie konania zo dňa 14. 10. 2008 domáhala, aby Okresný súd Zvolen... zaviazal [REDACTED] ako odporkyňu zaplatiť Sťažovateľke sumu 5.607,88 Eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia“.

Konanie je na okresnom súde vedené pod sp. zn. 16 C 121/2008. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka popisuje priebeh konania pred okresným súdom a uvádza, že „už viac ako 6 rokov sa Okresný súd nevie vysporiadať s otázkou určenia výšky nájomného

za užívanie nehnuteľností a to aj napriek tomu, že cestou súdom nariadeného znaleckého dokazovania je táto otázka riešená už viac ako 4 roky... v období neefektívneho znaleckého dokazovania Okresný súd nevykonával takmer žiaden úkon smerujúci k odstráneniu stavu právnej neistoty účastníkov konania. Opakovane znalcov urgoval, lehoty na podanie znaleckých posudkov predlžoval a krajný a ako sa ukázalo jediný účinný prostriedok urýchlenia konania (uloženie pokuty) použil jediný krát. Tým, že Okresný súd nevyužil príslušné zákonné opatrenia na vykonanie potrebných úkonov a nezabezpečil včas všetky dôkazy potrebné na rozhodnutie vo veci samej, spôsobil zbytočné prieťahy v súdnom konaní. (II. ÚS 68/01).“.

Sťažovateľka požaduje primerané finančné zadosťučinenie, ktorého priznanie odôvodňuje takto:

„Sťažovateľka sa už od roku 1992 (od smrti svojho otca) snaží získať úžitok zo svojho dedičstva – Rodinného domu, ktorého je väčšinou spoluvlastníčkou v podiele 7/12 a Pozemkov, ktorých je spoluvlastníčkou v podiele 5/12. Nehnuteľnosti však užíva výlučne jej sestra [REDAKOVANÉ], ktorá jej bráni od roku 1993 vstúpiť do Rodinného domu, avšak náhradu za užívanie Rodinného domu a Pozemkov nad rámec spoluvlastníckeho podielu jej neplatí. Vstup do Rodinného domu jej umožnila až v roku 2009 pri obhliadke znalca v rámci konania 15 C 262/04. Keďže dedičstvo po rodičoch neužíva, snaží sa za svoj podiel na dedičstve získať aspoň finančnú náhradu. Mimosúdnu cestou nepochodila a tak to skúša prostredníctvom súdu. V minulosti bola dlhodobo nezamestnaná a teraz je starobnou dôchodkyňou. Finančné prostriedky získané z náhrady za spoluvlastnícke podiely, by podstatne zlepšili jej životnú situáciu. Sťažovateľka má mesačný príjem cca. 300,- Eur mesačne a tvrdí, že žije z 3 až 4 Eur na deň. Pritom však za korešpondenciu a advokátov od začiatku sporu už údajne zaplatila údajne viac ako 6.500,- Eur. Napriek tomu, že bola v súdnych konaniach väčšinou zastúpená advokátmi, väčšinou v nich nebola úspešná, resp. veľmi dlho trvajú. Aj napriek všetkému stále verí, že jej pravda sa ukáže. Od roku 1993 trvajúce súdne spory týkajúce sa jej dedičstva po rodičoch ju veľmi psychicky zatažujú. V rámci všetkých súdnych konaní sa stretávala s prieťahmi súdov (v dedičskom konaní ich konštatoval aj Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu) a obštrukciami spôsobovanými

██████████, ktoré ju veľmi citovo rozrušovali. So sťažnosťami na prietahy v konaní sa sťažovateľka mnohokrát obrátila na orgány štátnej správy súdov. Väčšinou však prietahy neboli zistené. V snahe posunúť veci ďalej, medializovala svoj problém vo viacerých časopisoch a na internete, a protestovala pred Ministerstvom spravodlivosti SR. V roku 2003 sa na svoj prípad snažila upozorniť hladovkou. Neúspech v konaní, resp. ich trvanie ju naozaj silno traumatizujú. Situácia je pre sťažovateľku silne stresujúca a spôsobuje jej stály psychický nátlak. Neustále hľadá spôsoby, ako by sa legálnym spôsobom dostala k úžitku zo svojho dedičstva, avšak dosiaľ neúspešne.

Vzhľadom na uvedené máme za to, že len konštatovanie porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd by nebolo dostatočným zadostučinením pre sťažovateľku. Preto navrhujeme, aby jej Ústavný súd priznal finančné zadostučinenie vo výške 20.000,-- EUR. “

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo ██████████ na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Zvolen vo veci sp. zn. 16 C 121/2008 porušené bolo;

Okresnému súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 121/2008 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietahov;

██████████ priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 20.000,-- Eur..., ktoré je Okresný súd Zvolen povinný jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu;

██████████ priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 477,43 Eur, ktorú je Okresný súd Zvolen povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. Petra Lacka, do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu. “

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 201/2015-34 z 29. apríla 2015 prijal sťažnosť na ďalšie konanie.

Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k prijatej sťažnosti.

Na výzvu ústavného súdu reagovala predsedníčka okresného súdu podaním sp. zn. Spr 750/15 z 27. mája 2015 doručeným ústavnému súdu 2. júna 2015, v ktorom okrem iného uviedla:

„Z obsahu spisu sp. zn. 16C/121/2008 som nezistila, že by v konaní pred okresným súdom vznikli bezdôvodné prietahy, ktoré by boli spôsobené súdom. Súd v predmetnej právnej veci pravidelne konal. K celkovej dĺžke konania prispelo správanie sa účastníkov konania a ich právnych zástupcov, keď právny zástupca navrhovateľiek súdu neoznámil zmenu adresy na doručovanie písomností a z uvedeného dôvodu mu boli opakovane doručované zásielky súdu (3 krát uznesenie súdu, ktorým bolo rozhodnuté o žiadosti navrhovateľiek o oslobodenie od súdneho poplatku, tiež aj platobný rozkaz pôvodne vydaný vo veci), z dôvodu neoznámenia návrhov na doplnenie dokazovania, bol urgovaný na ich oznámenie. Právny zástupca tiež žiadal súd o predĺženie lehoty na vyjadrenie k znaleckému posudku a bol aj urgovaný na doručenie otázok na doplňujúce znalecké dokazovanie. Účastníci konania opakovane, 2 krát (z toho právny zástupca navrhovateľky 1 krát) žiadali súd o odročenie pojednávaní z dôvodu PN odporkyne a čerpania dovolenky jej právneho zástupcu, poruchy na vozidle právneho zástupcu navrhovateľky s tým, že navrhovateľka a odporkyňa trvali na účasti ich právnych zástupcov na pojednávaní. Pojednávania boli odročené za účelom rozhodnutia o procesných návrhoch (návrhu právneho zástupcu odporkyne o prerušenie konania, pripojenia ďalších spisov vedených na tunajšom súde, o návrhu právneho zástupcu navrhovateľky na zmenu petitu žaloby, o námietkach právneho zástupcu odporkyne týkajúcej sa oslobodenia od súdnych poplatkov navrhovateľky, zabezpečenia ďalších listinných dôkazov pre účely rozhodnutia vo veci, ale najmä za účelom potreby nariadenia znaleckého dokazovania a z dôvodu spochybňovania záverov znaleckého dokazovania následného zabezpečenia odborného stanoviska Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline, nariadenia doplňujúceho a tiež na návrh právneho zástupcu navrhovateľky kontrolného znaleckého dokazovania na určenie všeobecnej ceny

nehnutelností v období uplatnenom žalobkyňami, zistenia trhového nájomného v obci v danom čase a mieste a určenia výšky nájomného za užívanie predmetných nehnuteľností po zohľadnení prenájmu pozemkov. Spis bol za účelom rozhodovania o opravných prostriedkoch podaných účastníkmi konania proti procesným rozhodnutiam predložený odvolaciemu súdu, a to v období od 30. 11. 2009 do 13. 01. 2010 a tiež v období od 25. 09. 2014 do 13. 05. 2015.

Ide o objektívne skutočnosti, ktoré mali vplyv na dĺžku konania aj bez subjektívneho zavinenia sudcu. Hoci súdne konanie trvá objektívne dlhú dobu, nezistila som vo veci subjektívne zapríčinené prieťahy súdom v súdnom konaní.

Zároveň uvádzam, že súhlasím s tým, aby Ústavný súd SR upustil od súdneho pojednávania o prijatej sťažnosti.“

Právny zástupca sťažovateľky zaujal stanovisko k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu listom z 23. júna 2015, v ktorom okrem iného uviedol:

„... na podanej sťažnosti trváme v celom rozsahu.

... súhlasím s tým, aby Ústavný súd SR upustil od súdneho pojednávania o prijatej sťažnosti.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 121/2008.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len

z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že po právnej stránke ide o vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti, ktoré patrí k štandardnej rozhodovacej činnosti súdov. Po skutkovej stránke tiež nemožno hodnotiť vec ako zložitú, pričom je však potrebné uviesť, že rozhodnutie vo veci si vyžaduje vypracovanie znaleckých posudkov.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Právny zástupca sťažovateľky neoznámil zmenu sídla kancelárie, v dôsledku čoho bola zásielka okresného súdu s uznesením okresného súdu č. k. 16 C 121/2008-37 zo 16. januára 2008, ktorým bola sťažovateľka oslobodená od súdnych poplatkov, opakovane vrátená ako nedoručená. Doručenie predmetného uznesenia, bez ktorého nemohol okresný súd vo veci konať, tak bolo úspešné až po troch mesiacoch od jeho vydania predmetného uznesenia z dôvodov na strane právneho zástupcu sťažovateľky.

Na výzvu okresného súdu z 27. januára 2009 na oznámenie svedkov v lehote 7 dní reagoval právny zástupca sťažovateľky až po jednom mesiaci, a to až na urgenciu okresného súdu 27. januára 2009. Na výzvu okresného súdu z 28. septembra 2010 na vyjadrenie k znaleckému posudku č. 129/2010 v lehote 10 dní reagoval právny zástupca sťažovateľky opätovne až po urgencii okresného súdu 22. novembra 2010. Pojednávanie nariadené na 30. apríl 2011 bolo odročené na 30. máj 2011 z dôvodov na strane právneho zástupcu sťažovateľky, ktorý sa na pojednávanie nedostavil pre poruchu na motorovom vozidle.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd považuje za potrebné na úvod tretieho hodnotiaceho kritéria uviesť, že konanie na okresnom súde začalo 14. októbra 2008 a do dnešného dňa, teda ani po uplynutí takmer 7 rokov nebolo vo veci rozhodnuté ani prvostupňovým súdom, pričom takáto dĺžka konania je sama osebe na prvom stupni neprimeraná a dochádza ňou k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 121/2008 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3

ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 121/2008 konal bez zbytočných prieťahov.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 20 000 €, čo odôvodňuje tým, že od roku 1992 sa snaží získať úžitok z dedičstva a od roku 1993 trvajúce súdne spory ju psychicky zafažujú.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce namietané porušenie základného práva (doterajšiu dĺžku súdneho konania, dobu prieťahov okresného súdu v konaní, význam veci pre sťažovateľku) ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, ktoré jej je okresný súd povinný zaplatiť v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich úhradu, v celkovej sume 477,43 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2014 je 134 € a hodnota režijného paušálu je 8,04 €. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2015 je 139,83 € a hodnota režijného paušálu je 8,39 €.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľke nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2015 (vyjadrenie k stanovisku okresného súdu) v celkovej sume 432,30 € vrátane režijného paušálu. Právny zástupca si uplatňoval aj nárok na zvýšenie sumy o 20 %, keďže je platiteľom DPH, avšak ústavnému súdu nepredložil osvedčenie o registrácii DPH.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015